

Pim-Pim kände sig färdig med livet på touren och fattade ett för många överraskande beslut att lägga av.

TROTS ATT PIM-PIM spelade proffstennis ganska många år brukar han själv säga att proffskarriären enbart varade i ett och ett halvt år.

Alla vi tennisintresserade känner ju till hans skador som tvingade honom att göra ständiga avbrott.

I en lunchpaus mellan några privatlektioner i SALK-hallen sitter en avslappnad och nöjd Pim-Pim och berättar om sitt nya liv. Ett liv utan tävlingstennis, men väl en tillvaro fylld med väldigt mycket tennis.

Dina år på touren var ju lite av en berg-och-dalbana med fantastiska resultat varvade med bakslag i form av ständiga skadeuppehåll. Hur ser du på det?

– Ja, det stämmer, men som tur var hade jag alltid väldigt lätt för att komma tillbaka och prestera bra resultat direkt efter mina uppehåll.

– Bland annat slog jag en så bra spelare som Nadal, trots att jag före den turneringen i Stockholm bara spelat tre tourmatcher på 15 månader. Och jag slog också Hewitt efter ett långt skadeuppehåll, lägger han till.

– Men det är klart, för att du ska kunna hålla dig kvar i toppen krävs det en kontinuitet i träningen och matchspelandet som jag aldrig fick under mina proffsår, reflekterar Pim-Pim.

Vad var det då som gjorde att du skadade dig så ofta?

– Det handlar mycket om rent biomekaniska orsaker och inskränkt rörlighet i axeln. Givetvis blir det lätt förslitnings-skador när man tränar så mycket som jag gjorde.

– Många tror att det bara handlade om serven som gjorde att jag gick sönder, men det var nog en helhet av överträning i vissa perioder.

Är det något du så här i efterhand tänkt på och kunde gjort annorlunda i din karriär?

– Det hade hjälpt om tränaren haft en tydligare dialog med en fystränare som kunde lagt upp en vettig träningsplanering efter mina behov. Istället blev det tvärt om – jag körde grymt hårt emellanåt när kroppen egentligen behövde vila. Det är inte hänt att bara köra på, när allt känns bra.

DET SOM KOM att bli Joachim Johanssons sista tävling var en anonym liten Future i Schweiz i mars 2011, någon vecka efter den lyckosamma Davis Cup-insatsen mot Ryssland i Borås. Där Pim-Pim blåste Gabashvili av banan på fredagen och var högst delaktig i den svenska segern.

Han vann första matchen i Schweiz-turneringen och allt verkade frid och fröjd utåt sett, men själv kände han sig tveksamt till att fortsätta.

Dagen därpå hade han en vilodag då han tränade. När han satt i bilen efter träningen sa han plötsligt till sin fru:

”Nej, nu är det över, jag spelar inget mer.”

Han packade helt enkelt sin väska och avslutade sin karriär till mångas förvåning.

När jag frågar honom varför han la av när det kändes som om karriären kunde ta fart igen, svarar han helt utan betänksamt:

– Jag kände mig helt färdig med det där livet. Beslutet var faktiskt enkelt att ta och kom helt naturligt. Jag var skadefri och konkurrenskraftig. Men jag hade inte motivationen och ville inte att sätta upp nya mål som exempelvis att kämpa mig tillbaka till topp tio.

Man kan undra hur många ess Pim-Pim fyrade av under sin karriär.

